

Un agent a París

Rafael recarregava la seva màgnum per tercera vegada. Amb dificultat, cobert sobre una pedra que el defensava dels enemics, en un panorama muntanyós, ja havia abatut a quatre persones, però encara li'n quedaven dos, els que havien aconseguit matar al seu company i ferir-lo a ell al braç esquerre. Un tret per sorpresa a l'inici del tiroteig.

L'agent va arrancar-se la màniga i la va fer servir de vena per cobrir la ferida. Mentre s'embenava, va pensar de la inutilitat d'aquell enfrontament. Ja tenia el que volia, ara podia marxar ... PUM! Una bala li va passar pel costat del cap, això va fer que tornés on era. Va recular uns metres. Els enemics portaven pistoles, cosa que el deixava en desavantatge. De cop, un soroll de passos el va almar. Reforços!

Cinc policies més es van apropar al lloc del tiroteig. Ell va agafar un pal que va trobar al terra, va posar el seu barret i va simular que era el seu cap. Només va treure'l uns centímetres, i ja li havien fet dos forats. Va aprofitar la distracció per sortir corrents del seu amagatall, sabia que anirien a comprovar si era mort i que no trigarien més de mig minut. Hi estava acostumat, no era la primera vegada que ho feia. Sempre li havia funcionat.

Es va fer un silenci; havien deixat de disparar. Mentre s'apropaven, ell s'allunyava a tota velocitat. El camí era frondós, i si a més li sumaves la foscor, era impossible orientar-se.

Després de vint minuts corrent, no va poder més, suava tot i la fresca de la nit. Només sentia els grills i els udols d'alguns mussols.

Va posar la mà dins de la butxaca, i va sentir un petit artilugi dins que duia una petita pantalla. Va somriure i va deixar-ho al seu lloc. De sobte un pensament el va fer canviar l'expressió de la seva cara. S'havia recordat del seu company, i tot i que no es podia dir que fossin "amics", no va poder retenir una llàgrima que se li va escapar de l'ull.

Va tornar a mirar el mapa. Faltaven encara 20 km per arribar a la frontera. Fins que no hi fos allà estaria envoltat d'enemics alarmats. No estava preocupat, la nit encara era molt jove.

No va tardar més de tres hores en arribar. Una vegada va entrar dins de zona segura, tot va ser molt més fàcil, només calia agafar un tren que el portés fins al seu destí.

Un cop va baixar a la seva estació va notar que un home petit, vestit amb esmoking i ulleres de sol, l'estava esperant, era l'Almirall.

-El tens ?- va demanar sense embuts.

-És possible – va respondre desafiant.

L'Almirall va riure, cosa que li va gelar la sang. Tot i que el coneixia i sabia que era un bon paio, a vegades li donava por.

-Segueix-me – va dir.

El va fer cas i va seguir-lo fins que va arribar a un gran hotel.

Allà els va atendre una noia rossa, d'uns 19 anys, duia un bonic vestit i es mostrava molt tranquil·la.

- Benvinguts, els puc ajudar? - Va dir des de darrere del mostrador.

- "Sota un riu ningú sobreviu" -va respondre l'Almirall, contrasenya que mai l'havia escoltat en Rafael.

"Llavors...". La noia va mirar el seu acompanyant esperant que digués alguna cosa. L'home de l'esmoking es va adonar i va respondre:

-Ve amb mi – va dir mentre s'apropava i l'abraçava.

Rafael es va adonar que ella li passava una clau posant-li a la butxaca esquerra. Acomiadant-se de la mossa vam entrar al menjador. Una vegada dins, vam tancar la porta, l'Almirall va donar un cop de peu a una de les parets fent sortir una ranura que tenia un pany. Va girar la clau al pany. Automàticament un ascensor va començar a baixar sense que ningú l'hagués demanat. Van entrar i en uns segons van arribar al pàrking, però l'ascensor en comptes d'aturar-se, va continuar baixant. Quan finalment es va detenir, la pantalla no assenyalava en quina planta es trobaven. Les portes es van obrir i el que va veure el va deixar astorat. Davant seu apareixia una sala enorme a on s'estava celebrant una recepció: dotzenes d'agents passejaven amunt i avall.

-No sabia que aquest lloc existia – va dir, sense treure els ulls d'allò.

-No existeix – Va respondre l'Almirall.

L'home de l'esmòking va sortir de l'ascensor seguit d'en Rafael. Van tombar a l'esquerra i es van endinsar per un petit passadís que es trobava lleugerament més fosc que les altres zones.

-Ara parlaràs amb Enric Simeone, crec.

-Symon – va corregir en Rafael.

En obrir una porta varen trobar a un noi jove, d'uns 19 anys, mig estirat, mig assegut en una cadira, darrere d'un escriptori. El noi que havia arribat al càrrec per ésser fill d'un cap de primera línia era, en la seva opinió, un malcriat.

- Hola Rafa – va dir l'Enric .

Per a sorpresa de l'Almirall ja es coneixien, d'un sopar, abans de començar una missió, a Anglaterra.

-Rafael - el va corregir l'agent.

-Senyor, l'artilugi...- va començar dient posant en tensió a l'agent Rafael.

-Ah, si... "Tío", tens l'aparell? - va preguntar.

-Què és i per què el voleu? - va demanar seriosament, sense respondre la pregunta.

-Rafael...- va advertir-li el seu cap.

L'Enric va estirar la mà donant a entendre que ja se n'ocupava ell. El Almirall va seure mentre l'agent va continuar dret.

-Ho sento però no t'ho puc dir- va dir mirant-lo directament als ulls - El meu company i jo ens vàrem jugar la vida per a aconseguir-lo i ni tan sols em pots dir per a que serveix?- va preguntar alçant la veu, indignat.

El noi va agafar un bolígraf, un paper, i va començar a escriure, fent uns segons de silenci. En acabar, va mirar-lo als ulls per a dir rient:

-És un virus informàtic!

-Senyor...!- va exclamar l'agent mentre es removia pel despatx.

El noi va tornar a aixecar la mà.

-No puc dir molt més per ara, però has de saber que es tracta d'una cosa increïble. Abans, però, també t'haig de dir que per davant tenim una segona part.

-Segona part!- va repetir Rafael -M'havíeu dit que la missió acabava aquí! - va renegar.

-S'ha d'acabar encara aquesta missió - respongué el noi -Té -i va allargar la mà per donar-li el paper que abans havia escrit.

Rafael el va mirar, però només hi va veure nombres.

-Què és això – va preguntar.

-L'adreça del seu nou company, acaba de tornar de complir un encàrrec per a nosaltres -va respondre - Bona Sort!.

L'agent va sortir del despatx mentre l'Almirall l'acompanya fins a la sortida de l'hotel donant-li unes copets a la espatlla. "Bona sort" va murmurar en Rafael quan es va trobar sol, mentre no parava de pensar en allò que li demanaven: tornar-se a infiltrar per segona vegada al camp enemic sense saber-ne el motiu!

Cap a la nit, després de sopar, va anar a casa del seu nou company, com havien previst.

Un cop a la porta va picar i aquesta es va obrir. Va veure un noi jove, d'uns vint-i-cinc anys, cabell negre, gavardina i cara amigable que va fer-lo passar dins. Un gos va apropar-se rebent al convidat. El jove amfitrió el va oferir un seient, però ell va preferir quedar-se dret.

- Em dic Rafael. El cap vol que demà surti a treballar amb tu.

- Tranquil, ja m'havien informat - va explicar amb una veu agradable- Sóc l'Adrià, i em preguntava si et ve de gust prendre una cervesa? - va demanar.

- Gràcies.

Va passar bona part de la nit fent plans per a la missió que els havien encarregat. A les tres de la matinada, en veure l'hora, van decidir anar a descansar. L'Adrià el va oferir passar la nit a casa seva. Ell va acceptar.

Ja al matí, a dos quarts de set, encara fosc, van sortir cap al port, a on els esperava un altre agent per a donar-los les darreres instruccions del que havien de fer i entregar-los unes targetes d'identificació falses.

-Fent-ho tot a l'últim hora, eh? - va comentar l'Adrià.

L'agent ni es va immutar amb el comentari, però en Rafael va fer un somriure.

- París, allà es on heu d'anar, viatjareu en vaixell. Un cop arribeu heu d'anar al museu de les ciències naturals, allà hi ha una caixa blindada que heu de trobar. Dins hi trobareu un paquet que heu de dur a l'agència. Recordeu, el museu té mesures de protecció d'alta seguretat, càmeres, trapes, alarmes... Tingueu bona sort - exclamà abans de desaparèixer en la foscor.

Els nois, es van posar seriosos.

- Preparat? -va preguntar en Rafael.

- Sempre! -va respondre l'Adrià.

Aquelles paraules els van animar, però van tenir temps de refredar els ànims mentre passaven el dia viatjant en el vaixell de pesca que els transportava. Anaven cap a un possible destí sense tornada, cap a un miler de noves aventures..., que haurem de continuar contant en un altre moment.

fi